

Sygn. akt I ACa 1177/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Józef Wąsik
Sędziowie:	SSA Sławomir Jamróg SSO del. Małgorzata Łoboz (spr.)
Protokolant:	sekretarz sądowy Katarzyna Rogowska

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2013 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. K.

przeciwko Gminie J.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu

z dnia 15 lipca 2013 r. sygn. akt I C 52/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że nadaje mu brzmienie:

„I. umarza postępowanie w zakresie żądania odsetek ustawowych od należności głównej za okres od 1 lipca 2012r. do dnia 5 sierpnia 2012r.;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 7 217 zł (siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.”;

2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 11 908 zł (jedenaście tysięcy dziewięćset osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 1177/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział I Cywilny zasądził od strony pozwanej Gminy J. na rzecz powoda Ł. K. kwotę 238.145 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 6.08.2012 roku do dnia zapłaty (pkt I) , w pozostałym zakresie postępowanie umarzając (pkt II). W pkt III zasądzono od strony pozwanej Gminy J. na rzecz powoda Ł. K. kwotę 19.125 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Rozstrzygając niniejszą sprawę Sąd Okręgowy miał na uwadze następujący stan faktyczny:

Powód Ł. K. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą Zakład Usług (...)-K. (...).O. i Gaz Ł. K.. W. F. (1) prowadziła do jesieni 2012 roku działalność gospodarczą pod firmą Usługi Budowlane (...). Pełnomocnikiem w sprawach związanych z działalnością gospodarczą był jej mąż S. F.. Firma powoda wykonywała jako podwykonawca usługi na zlecenie W. F. (1). Nie wszystkie prace wykonywane w ramach wcześniej zawartych umów przez powoda dla W. F. (1) zostały rozliczone. W dniu 2 czerwca 2011 roku W. F. (1) prowadząca działalność gospodarczą o charakterze usług budowlanych z/s w W. zawarła z Gminą J. umowę nr (...).1.19.2011 na realizację zamówienia publicznego pn. „Poprawa dostępności usług ochrony zdrowia poprzez budowę infrastruktury w J. - dalszy etap budowy Ośrodka (...)”. Termin realizacji inwestycji został oznaczony na dzień 31 maja 2012 r. Wartość inwestycji została ustalona na kwotę 2 197 110,83 złotych netto (2 792 446,32 złotych brutto). Na podstawie aneksu do umowy z dnia 2 kwietnia 2012 roku wynagrodzenie wykonawcy W. F. (1) zostało ustalone na 2 129 516,37 złotych netto (2 619 305,14 złotych brutto). Inspektorem nadzoru w/w inwestycji został powołany przez zamawiającego (Gminę J.) M. Ł. – pracownik Urzędu Gminy w J.. Strony postanowiły, że rozliczenia za realizację umowy będą następowały fakturami przejściowymi oraz fakturą końcową wystawioną po odbiorze pełnego zakresu prac. Zapłata należności wykonawcy miała następować w terminie 30 dni, licząc od dnia dostarczenia zamawiającemu (Gminie J.) faktury wraz z dokumentami rozliczeniowymi. Wykonawca był uprawniony powierzyć wykonywanie prac podwykonawcy za uprzednim zgłoszeniem inwestorowi. Celem wypłaty wynagrodzenia wykonawca był zobligowany do przedłożenia wraz z fakturą wspólnego oświadczenia z podwykonawcą określającego sposób podziału wynagrodzenia z tej faktury wynikającego. W razie sporu pomiędzy wykonawcą a podwykonawcą co do roszczeń podwykonawcy wobec wykonawcy i braku zgody co do podziału wynagrodzenia wynikającego z faktury, zamawiający zobligowany był wstrzymać wypłatę wynagrodzenia do czasu uzyskania porozumienia albo prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd. Wynagrodzenie dla W. F. (1) miało wpływać na wskazany rachunek bankowy w (...) Bank (...) SA Oddział N. na podstawie zawartej umowy cesji wierzytelności jako zabezpieczenie udzielonego W. F. (1) kredytu. Ustalił nadto Sąd Okręgowy, że w dniu 30 sierpnia 2011 roku do Urzędu Gminy w J. wpłynęło zajęcie komornicze komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie D. U. z dnia 26 sierpnia 2011 roku do sygn. akt KM 2448/11, wierzytelności W. F. (1) w związku z jej długiem wobec A. S., na podstawie zabezpieczenia Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 1 sierpnia 2011 w sprawie IX GNc 594/11, na kwotę główną 246 235 złotych. Pomimo pisma Komornika informującego o zajęciu wierzytelności, Gmina wypłacała W. F. (1) wynagrodzenie wynikłe z przedstawianych faktur przejściowych za roboty budowlane: 22 grudnia 2011 roku 50 000 złotych - zapłata faktury nr (...) listopada 2011 roku 250 000 złotych - za fakturę nr (...)| 31 sierpnia 2011 roku 123 000 złotych - za fakturę nr (...).

Powód Ł. K. wykonywał w ramach powyższej inwestycji pn. „Poprawa dostępności usług ochrony zdrowia poprzez budowę infrastruktury w J.- dalszy etap budowy Ośrodka (...)” roboty w zakresie centralnego ogrzewania oraz wodno-kanalizacyjne jako podwykonawca. Jego wynagrodzenie zostało ustalone aneksem z dnia 7 lipca 2011 roku na kwotę 500 000 złotych brutto, kolejnym aneksem z dnia 12 marca 2012 podwyższone do 700 000 złotych, a ostatnim z dnia 10 kwietnia 2012 roku powróciło do poprzedniej wysokości z umowy, tj. 500 000 złotych. Wynagrodzenie powoda jako podwykonawcy prac na rzecz Gminy J. w ramach powyższej inwestycji zostało w całości wypłacone. Wynagrodzenia dla podwykonawców tej inwestycji były wypłacane bezpośrednio na ich konto na podstawie protokołu odbioru robót, faktury oraz wspólnego oświadczenia wykonawcy, tj. W. F. (1) oraz podwykonawcy co do podziału sumy wynikającej z faktury. Ponieważ w związku z dotychczasową współpracą w ramach prowadzonej działalności gospodarczej W. F. (1) zalegała faktycznie wobec powoda jako przedsiębiorcy wykonującego dla niej wielokrotnie na zasadzie podwykonawstwa prace c.o. oraz wod-kan., kontrahenci zdecydowali o dokonaniu rozliczeń poprzez zawarcie umowy cesji. Na tej podstawie zapłata długu W. F. (1) względem Ł. K. miała nastąpić z wierzytelności W. F. (1) służącej jej względem Gminy J. z inwestycji pn. „Poprawa dostępności usług ochrony zdrowia poprzez budowę infrastruktury w

J. - dalszy etap budowy Ośrodka (...). Inwestycją w J. oraz kontaktami z Gminą i przedsiębiorstwem (...) zajmował się w ramach przedsiębiorstwa powoda jego syn M. K. (1) na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez ojca. M. K. (1) jako pełnomocnik ojca oraz S. F. jako pełnomocnik W. F. (1) prowadzili wraz z M. Ł. inspektorem nadzoru w/w inwestycji rozmowy na okoliczność sposobu dokonania wzajemnych rozliczeń.

W dniu 10 kwietnia 2012 roku spotkali się oni w Urzędzie Gminy w J., gdzie konsultowali z M. Ł. redakcję umowy cesji wierzytelności, jaka miałyby przypaść W. F. (1) z faktury końcowej za wykonane prace. Po ostatecznym ustaleniu treści umowy cesji pomiędzy S. F. oraz M. K. (1) oraz zatwierdzeniu redakcji umowy przez M. Ł., umowa została podpisana przez S. F. jako pełnomocnika W. F. (1). Podpisane 3 egzemplarze umowy M. K. (1) zawiózł następnie ojcu do podpisu. Ł. K. złożył podpisy na umowie cesji opatrzonej datą 10 kwietnia 2012 roku.

Według treści dokumentu z dnia 10 kwietnia 2012 roku W. F. (1) (...) Usługi Budowlane (...) zawarła z powodem Ł. K. Zakład Usług (...) - K. (...) K. Ł. umowę cesji nr (...), na mocy której przeniosła na rzecz powoda przysługującą jej wierzytelność z tytułu faktury końcowej za prace na zadaniu pn.: „Budowa Zakładu Opieki Zdrowotnej w J.” z dnia 31 maja 2012 i w kwocie brutto 238 145 złotych, wymagalną od dnia 31 stycznia 2012 roku. Jako zbywca wierzytelności zobowiązała się niezwłocznie na swój koszt powiadomić dłużnika o zmianie wierzyciela. Zastrzegła, że nie ponosi odpowiedzialności za wypłacalność dłużnika. Przyjęła zaś na siebie odpowiedzialność za to, że opisana wierzytelność jej przysługuje. Umowę sporządzono w trzech egzemplarzach. W dniu 11 kwietnia 2012 roku podpisaną przez powoda umowę cesji córka powoda M. K. (2) nadała listem poleconym za potwierdzeniem nadania w placówce pocztowej w N., adresując ją na Urząd Gminy w J.. Przed wysłaniem listu M. K. (2) zatelefonowała do M. Ł., informując go o nadaniu listu zawierającego umowę cesji. Przesyłka polecona nadana przez M. K. (2) zawierająca umowę cesji, zarejestrowana przez urząd pocztowy pod numerem (...), została odebrana w dniu 12 kwietnia 2012 roku. Odbiór przesyłki pokwitowała J. Z. (1) - pełnomocnik Urzędu Gminy w J.. Przesyłka nie została zarejestrowana w oficjalnym dzienniku korespondencji przechodzonym w Urzędzie Gminy w J..

Ustalił Sąd dalej, że poczta adresowana na Urząd Gminy w J. jest odbierana przez pracowników dysponujących pełnomocnictwem, tj. m.in. J. Z. (1) prowadzącą sekretariat Gminy oraz Wójta. Przesyłki zaadresowane na Urząd Gminy powinny zostać zarejestrowane w dzienniku korespondencji z oznaczeniem daty pisma, daty wpływu do Urzędu, nadawcy oraz charakteru sprawy. Zarejestrowane przesyłki są rozdzielane pomiędzy pracowników Urzędu według posiadanych kompetencji. Odbiór przesyłek jest kwitowany w dzienniku korespondencji. Może zdarzyć się też tak, że przed zarejestrowaniem przesyłki w dzienniku korespondencji jest ona wydawana kompetentnym pracownikom, a dopiero potem rejestrowana, o ile zostanie zwrócona sekretarce J. Z. (2). W dzienniku korespondencji nie są rejestrowane rachunki, które przekazywane są bezpośrednio do działu księgowego - Skarbnika Gminy, ani też korespondencja adresowana imiennie do pracownika Gminy. J. Z. (1) prowadzi dodatkowy nieoficjalny zeszyt, w którym rejestruje takie przesyłki imienne wydawane za pokwitowaniem.

Syn powoda - M. K. (1) był kilkakrotnie w Urzędzie Gminy w J. pomiędzy kwietniem 2012 roku a lipcem 2012 roku dowiadując się o płatność jaka miała przypaść z faktury końcowej na podstawie umowy cesji. Rozmawiał z M. Ł. oraz ze skarbnikiem Gminy D. S., która posiadała umowę cesji. Podczas pierwszej rozmowy ze skarbnikiem M. K. (1) został zapewniony o wypłacie po wystawieniu faktury. Podczas wizyty w dniu 3 lipca 2012 roku zostały mu przedstawione wątpliwości co do zapłaty i możliwość wypłaty części sumy, czyli 16 000 złotych. W związku z powyższym udał się po opinię prawną do prawnika.

Wobec odmowy zapłaty pełnej sumy pismem z dnia 26 lipca 2012 roku powód wezwał Gminę do zapłaty kwoty 238 145 złotych wynikającej z umowy cesji.

Po zakończeniu prac przy przedmiotowej inwestycji i zatwierdzeniu odbiorów końcowych, w dniu 6 lipca 2012 roku W. F. (1) wystawiła końcową fakturę VAT nr (...) na kwotę 563 749,65 złotych brutto, płatną do dnia 5 sierpnia 2012 roku.

W dniu 9 lipca 2012 roku do Urzędu Gminy w J. wpłynęło pismo Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa Śródmieścia D. U. KM 1362/12 zatytułowane jako aktualizacja zajęcia wierzytelności w kwocie głównej 174 803 złote od dłużnika W. F. (1) na rzecz wierzyciela A. S. - na podstawie tytułów wykonawczych w postaci wyroków

Sądu Okręgowego w Krakowie: z dnia 1 sierpnia 2011 roku sygn. IX GNc 594/11, z dnia 2 września 2012 roku sygn. IX GNc 594/11, z dnia 10 stycznia 2012 roku sygn. IX GC 595/11, z dnia 12 kwietnia 2012 roku sygn. IX GC 595/11.

W związku z powyższym w dniu 19 lipca 2012 roku Gmina J. dokonała na konto wskazane przez komornika przelewu kwoty 163 463,62 złote. Część wierzytelności z faktury końcowej została wypłacona 19 lipca 2012 roku podwykonawcom na podstawie oświadczeń wspólnych wykonawcy i podwykonawców, w tym: Ł. K. jako podwykonawcy 57 890,51 złotych. Należność na rzecz Ł. K. wynikająca z umowy cesji dnia 10 kwietnia 2012 roku nie została wypłacona. Pomimo skierowania do strony pozwanej przed sądowego wezwania do zapłaty z dnia 27 lipca 2012 roku należność ta nadal nie została uiszczona. Pismem z dnia 30 lipca 2012 roku Skarbnik Główny Gminy D. S. poinformowała powoda, iż umowa cesji, na którą się powołał nie wpłynęła do Gminy, Wójt ani też Skarbnik Gminy nie potwierdzili, ani nie przyjęli do wiadomości faktu dokonania przelewu wierzytelności.

W związku z odmową zapłaty powód skierował do Gminy przed sądowe wezwanie do zapłaty pismem z dnia 8 sierpnia 2012 roku. Gmina J. nie zastosowała się do wezwania.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał, iż powództwo zasługuje na uwzględnienie z mocy art. 509 k. c. oraz art. 510 i 512 zd. 1 k. c. Sąd miał na uwadze, że bezspornie wierzytelność będąca przedmiotem przelewu miała charakter wierzytelności przyszłej, co nie wykluczało jednak możliwości dokonania jej skutecznego przelewu. W ocenie Sądu umowa przelewu wierzytelności z dnia 10 kwietnia 2012 roku została dokonana skutecznie. W ocenie Sądu wierzytelność, która była przedmiotem umowy cesji z dnia 10 kwietnia 2012 roku pomiędzy W. F. (1) a Ł. K. była w wystarczającym stopniu zindywidualizowana zarówno co do wysokości jak i podmiotów oraz stosunku prawnego, z którego powstała. Według Sądu na podstawie umowy z dnia 10 kwietnia 2012 roku Ł. K. nabył od W. F. (1) jej wierzytelność, jaka miała wynikać z faktury końcowej za realizację prac na rzecz Gminy J.. Cesja opiewała na kwotę 238 145 złotych. Kwota ta bezspornie została wypłacona z faktury końcowej za prace, których terminowe ukończenie planowane było na dzień 31 maja 2012 roku. W tym dniu 10 kwietnia 2012 roku prace przy przedmiotowej inwestycji nie zostały ukończone, w związku z czym powód nabył ekspektatywę wierzytelności przysługującej cedentowi. Zawarcie umowy cesji wywołało ten skutek, iż do kwoty 238 145 złotych Gmina J. z faktury końcowej była zobligowana wypłacić nie W. F. (1), lecz cesjonariuszowi, czyli Ł. K.. Do akt zostało dołączone oświadczenie W. F. (1), w którym wydała dyspozycję, by przysługujące jej z powyższej umowy wynagrodzenie zostało przelane na rachunek bankowy D. Banku w związku z umową cesji zawartą z zabezpieczeniem udzielonego W. F. (1) kredytu. Strona pozwana nie powoływała się na te okoliczności jako przeszkodę do wypłaty wynagrodzenia powodowi. Umowa cesji zawartej z bankiem nie została do akt przedłożona, nie jest znana wysokość kwoty kredytu, jaka miała zabezpieczać. Na podstawie dowodu w postaci nadania przesyłki poleconej, informacji Poczty Polskiej (k. 683) oraz zeznań M. K. (2) i J. Z. (1) Sąd ustalił, iż umowa cesji z dnia 10 kwietnia 2012 roku została doręczona do Urzędu Gminy w J. przesyłką poleconą w dniu 11 kwietnia 2012 roku. Sąd nadał dokumentowi w postaci potwierdzenia przesyłki walor dokumentu urzędowego w znaczeniu art. 244 § 1 k.p.c. W ocenie Sądu strona pozwana nie obaliła domniemania, iż przesyłka zawierająca umowę cesji nie została doręczona i nie polega na prawdziwym twierdzeniu, że o cesji dowiedziała się dopiero z wezwania do zapłaty z dnia 26 lipca 2012 roku. Na podstawie zeznań kierownika sekretariatu Urzędu Gminy J. Z. (1) Sąd ustalił, iż mogło nie dojść faktycznie do rejestracji przesyłki. Zestawienie dowodu potwierdzenia doręczenia przesyłki przez Poczty wraz z zeznaniami J. Z. implikuje wniosek, iż umowa cesji została dostarczona do Urzędu Gminy w dniu 12 kwietnia 2012 roku i przekazana kompetentnym pracownikom - M. S. lub Skarbnikowi, lecz nie została odnotowana w oficjalnym dzienniku korespondencji. Na podstawie całości zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił, że już co najmniej od 12 kwietnia 2012 roku Gmina J. wiedziała o

umowie pomiędzy W. F. (1) a Ł. K.. Podpisana umowa została temu pracownikowi przesłana w dniu 12 kwietnia 2012 roku przez M. K. (2) po uprzednim telefonicznym zawiadomieniu o wysłaniu.

Sąd nie podzielił argumentacji strony pozwanej, iż nawet gdyby umowa została złożona w Gminie J. w kwietniu 2012 roku, to strona pozwana nie mogłaby dokonać zapłaty na rzecz powoda, ponieważ w dniu 30 sierpnia 2011r, wpłynęło do Gminy zajęcie wierzytelności W. F. (1) z dnia 26 sierpnia 2011 roku na kwotę główną 246 235 złotych na rzecz wierzyciela A. S.. Pomimo tego zajęcia w okresie późniejszym Gmina J. dokonywała przelewu wynagrodzenia na rzecz wykonawcy na kwoty znacznie przewyższające sumę, która miała zostać zabezpieczona przez zajęcie wierzytelności. Strona pozwana powołała nieskuteczność cesji w związku z dokonaniem uprzednim zajęciem. wierzytelności z dnia 26 sierpnia 2011 roku, które wpłynęło do Gminy w dniu 30 sierpnia 2011 roku i zostało dokonane na podstawie zabezpieczenia. Brak jest jednak informacji czy i kiedy upadło lub zostało ono uchylone, skoro już w dniu 31 sierpnia 2011 roku, pomimo zajęcia Gmina J. dokonywała przelewu na rzecz W. F. (1). Poza tym Sąd podkreślił, iż wierzytelność W. F. (1) z umowy o roboty budowlane zawartej z Gminą J. opiewała na kwotę przekraczającą 2 000 000 złotych. Jeśli zatem strona pozwana dokonywała wypłat jedynie nadwyżki ponad objętą zajęciem sumą, to winna liczyć się z koniecznością rezerwacji kwoty z umowy cesji dla powoda, skoro wiedziała o niej już od kwietnia 2012 roku, a w okresie późniejszym dokonywała wypłat na rzecz podwykonawców, w ramach puli, która miała globalnie przypaść jako wynagrodzenie z umowy dla W. F. (1).

Sąd uznał również za nieuzasadnione powoływanie się strony pozwanej na aktualizację zajęcia wierzytelności z lipca 2012 roku. Z dniem wystawienia faktury końcowej z dnia 6 lipca 2012 roku powód wstąpił jako wierzyciel z tej faktury do kwoty 238 145 złotych objętej umową cesji. Informacja o zajęciu przez komornika wpłynęła do Urzędu Gminy w dniu 9 lipca 2012 roku, zatem w czasie, kiedy wierzytelność zmaterializowała się już i stała się wymagalna w majątku powoda, zatem nie mogła podlegać zajęciu komorniczemu. Jeśli zaś Gmina J. miała wątpliwości co do podmiotu uprawnionego do wypłaty winna była dokonać złożenia sumy do depozytu sądowego (art.467 k.c.). W niniejszym przypadku nie chodziło o wypłatę wynagrodzenia Ł. K. jako podwykonawcy, lecz jako wierzycielowi z umowy cesji.

W związku z ograniczeniem powództwa i cofnięciem pozwu (k. 712/12) w zakresie odsetek pomiędzy 1 lipca a 5 sierpnia 2012 roku), Sąd postępowanie w sprawie umorzył na zasadzie art. 355 k.p.c

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana zaskarżając go w całości oraz wnosząc o jego zmianę i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie przedmiotowego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania sądowego w przedmiotowej sprawie. Kwestionując powyższe orzeczenie strona pozwana zarzuciła mu:

- naruszenie przepisów prawa procesowego, w szczególności przepisu art. 233 k.p.c. poprzez błędną ocenę oraz brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności błędne przyjęcie, iż pozwany w chwili spełnienia świadczenia, objętego żądaniem pozwu, wiedział o umowie cesji wierzytelności z dnia 10 kwietnia 2012 r., podczas gdy z całokształtu materiału dowodowego, w szczególności z treści dokumentacji zgromadzonej w sprawie, jednoznacznie wynika, że pozwany powziął wiadomość o cesji wierzytelności już po spełnienia świadczenia objętego żądaniem pozwu;

-naruszenie przepisów prawa procesowego, w szczególności przepisu art. 233 k.p.c. oraz brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności błędne przyjęcie, że osoby upoważnione do przyjmowania i wydawania oświadczeń w imieniu pozwanej gminy wiedziały o umowie cesji z dnia 10 kwietnia 2012 r. jeszcze przed dniem 26 lipca 2012 r., podczas gdy z całokształtu materiału dowodowego, w szczególności z treści dokumentacji zgromadzonej w sprawie, nie wynika taka okoliczność, a wynika jedynie fakt nadania przez powoda bliżej nieokreślonego dokumentu listem poleconym i fakt potwierdzenia jego odbioru przez świadka J. Z. (1);

- naruszenie przepisów prawa procesowego, w szczególności przepisu art. 233 k.p.c. przez błędną ocenę oraz brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności błędne przyjęcie, że samo uzgadnianie treści zawartej umowy cesji, czemu strona pozwana wielokrotnie zaprzeczała, jest jednoznaczne z przyjęciem, że strona pozwana miała świadomość zawarcia tej umowy, podczas gdy z całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, ze szczególnym uwzględnieniem dowodów z dokumentów i dowodów z zeznań świadków, wynika że ustaleń takich nigdy nie było, ani w obecności świadka M. Ł., ani w obecności innych osób, na które wskazywał powód;

- naruszenie przepisów prawa procesowego, w szczególności przepisu art. 233 k.p.c. poprzez błędną ocenę oraz brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności błędne przyjęcie, że świadek M. Ł. potwierdził zredagowaną treść umowy cesji, podczas gdy sytuacja taka nigdy nie miała miejsca, co potwierdziły zeznania wskazanego świadka;

- naruszenie przepisów prawa procesowego, w szczególności przepisu art. 233 k.p.c. poprzez błędną ocenę oraz brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności błędne przyjęcie, że pozwana - pomimo pisma komornika informującego o zajęciu wierzytelności - wypłacała W. F. (1) wynagrodzenie wynikłe z przedstawionych faktur przejściowych, podczas gdy z dokumentacji zgromadzonej w sprawie wynika, że sytuacja taka nigdy nie miała miejsca, gdyż ewentualne kwoty były wypłacane na podstawie wcześniejszej umowy cesji wierzytelności na rzecz (...) Bank S.A.;

- naruszenie przepisów prawa procesowego, w szczególności przepisu art. 233 k.p.c. poprzez błędną ocenę oraz brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności całkowicie błędne pominięcie, przy rozstrzyganiu sprawy okoliczności, iż dokładnie w dniu 10 kwietnia 2012 r., w którym miała być podpisana umowa cesji pomiędzy powodem, a W. F. (1), został podpisany aneks zmniejszający kwotę wynagrodzenia należnego W. F. (1) do kwoty 500000 zł, podczas gdy okoliczność ta powinna zostać wzięta pod uwagę, jako uprawdopodobniająca fakt podejmowanych przez W. F. (1) prób zwiększenia ustalonego wynagrodzenia, celem dokonania stosownych rozliczeń z powodem, czego skutkiem było podpisanie umowy cesji wierzytelności z dnia 10 kwietnia 2012 r. i powiadomienie o tym fakcie pozwanego dopiero w piśmie z dnia 26 lipca 2012 r.;

- naruszenie przepisów prawa procesowego, w szczególności przepisu art. 233 k.p.c. poprzez błędną ocenę oraz brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności całkowicie błędne pominięcie, przy rozstrzyganiu sprawy, okoliczności, iż powód w żaden wiarygodny sposób – poza jednostronnymi zeznaniami świadków - nie wykazał, że w liście poleconym datowanym na 11 kwietnia 2012 r., znajdowała się umowa cesji z dnia 10 kwietnia 2012 r.;

- naruszenie przepisów prawa procesowego, w szczególności przepisu art. 233 k.p.c. poprzez błędną ocenę oraz brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności błędne przyjęcie, iż faktem oczywistym było reprezentowanie powoda w kontaktach z pozwanym przez syna powoda M. K. (1), podczas gdy z całokształtu dokumentacji zgromadzonej w sprawie w żaden sposób nie wynika, jakoby pozwany znajdował się w posiadaniu dokumentu obejmującego pełnomocnictwo udzielone przez powoda w tym zakresie;

- naruszenie przepisów prawa procesowego, w szczególności przepisu art. 233 k.p.c. poprzez błędną ocenę oraz brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności błędne przyjęcie, że powodowi z tytułu wystawionej przez pozwanego faktury VAT nr (...) z dnia 6 lipca 2012 r., należy się zapłata pełnej kwoty objętej żądaniem pozwu, podczas gdy z dokumentacji zgromadzonej w sprawie, a dotyczącej przedmiotowej faktury VAT, wynika, że w przypadku uwzględnienia powództwa i przyjęcia, że dokonany przez pozwanego na rzecz Komornika Sądowego przelew należności wynikający z zajęcia wierzytelności był bezzasadny, wysokość kwoty, która pozostawałaby do zapłaty na rzecz powoda, wynosiłaby 163 463,62 zł;

- naruszenie przepisów prawa procesowego, w szczególności przepisu art. 252 k.p.c., w szczególności poprzez błędne przyjęcie, iż pozwany nie obalił domniemania, iż przesyłka w dniu 11 kwietnia 2012 r. została doręczona pozwanemu

i mógł on się zapoznać z jej treścią, podczas gdy z całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, ze szczególnym uwzględnieniem dowodów z dokumentów i dowodów z zeznań świadków wynika, że pozwany nie wiedział o umowie cesji wierzytelności z dnia 10 kwietnia 2012 r. przed dniem 26 lipca 2012 r., gdyż wielokrotnie przedmiotowemu faktowi zaprzeczał;

-naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności przepisu art. 6 k.c. przez błędne przyjęcie, iż pozwany nie udowodnił, że przesyłka w dniu 11 kwietnia 2012 r. nie została mu doręczona, podczas gdy z treści naruszonego przepisu jednoznacznie wynika, że to powód powinien udowodnić fakt istnienia po stronie pozwanej przed dniem 26 lipca 12 r. świadomości dotyczącej zawarcia umowy cesji wierzytelności z dnia 10 kwietnia 2012 r., z którego to faktu powód wywodzi istotne dla całej sprawy okoliczności prawne;

- naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności przepisu art. 6 k.c. poprzez błędne przyjęcie, iż powód udowodnił, że przesyłka zawierająca - zgodnie z twierdzeniami powoda - umowę cesji wierzytelności z dnia 10 kwietnia 2012 r. została doręczona pozwanemu, podczas gdy z treści materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności z zeznań świadka J. Z. (1), w żaden sposób nie wynikają okoliczności wskazane przez sąd I instancji, w szczególności rzekome fakty, jakoby miały zdarzać się przypadki, kiedy świadek ten miał przekazywać przesyłki bezpośrednio przełożonym, a rejestrować je dopiero, kiedy osoby przesyłki te jej zwróca, które to fakty mają stanowić jednoznaczny dowód okoliczności istnienia po stronie pozwanego – przed dniem 26 lipca 2012 r. - świadomości dotyczącej zawarcia umowy cesji wierzytelności z dnia 10 kwietnia 2012 r.;

-naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności przepisu art. 512 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że pozwany w chwili spełnienia świadczenia, objętego żądaniem pozwu wiedział o przelewie, podczas gdy z całokształtu materiału dowodowego, w szczególności z treści dokumentacji zgromadzonej w sprawie, jednoznacznie wynika, że pozwany powziął wiadomość o przelewie wierzytelności już po spełnienia świadczenia objętego żądaniem pozwu, a dokładnie w dacie otrzymania wezwania od powoda, a więc po 26 lipca 2012 r.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych. W ocenie powoda, zarzuty skarżącego stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu i przedstawiają subiektywną ocenę strony pozwanej co do oceny przeprowadzonych dowodów. W szczególności powód podkreślił, iż w okolicznościach niniejszej sprawy zupełnie niezrozumiałe jest, dlaczego gmina – pomimo otrzymania zawiadomienia o cesji wierzytelności W. F. na rzecz D. Banku- nie regulowała całości wynagrodzenia należnego W. F. (1) jedynie na rzecz tego banku, a dokonywała bezpośrednich wypłat – na wniosek W. F.- na rzecz jej podwykonawców. Pozostałe zarzuty apelacji, są zdaniem powoda, oderwane od okoliczności niniejszej sprawy, które zostały prawidłowo ustalone przez Sąd I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona.

Jednakże przed wyjaśnieniem przyczyn uwzględnienia środka odwoławczego trzeba wskazać, że Sąd Apelacyjny podziela i uznaje za własne wszystkie ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego z jednym wyjątkiem. Mianowicie Sąd Okręgowy ustalił, że Gmina J. wypłacała W. F. (1) wynagrodzenie wynikłe z przedstawianych faktur przejściowych za roboty budowlane, a to 22 grudnia 2011r. 50 000 zł jako zapłata faktury nr (...) listopada 2011r. 250 000 zł za fakturę nr (...)r., oraz 31 sierpnia 2011r. 123 000 zł za fakturę nr (...)r., na dowód czego powołano historię rachunku bankowego Gminy na k. 551-554. Tymczasem nie jest to ustalenie do końca trafne. O ile bowiem rzeczywiście wypłaty następowały na nazwisko W. F. (1), to jednakże nie na jej rachunek bankowy, lecz na rachunek bankowy w (...) Bank (...) S.A. Był to bowiem ten sam rachunek bankowy o numerze (...), który wskazała W. F. (1) w zawiadomieniu o przelewie wierzytelności skierowanym do Gminy J. w dniu 11 sierpnia 2011r /k.680/, w którym powiadomiła dłużnika, że jej wierzytelności z umowy (...)1.19.2011 z dnia 2 czerwca 2011r. przelała zgodnie z przepisami art. 509-518 k.c. na rzecz (...) Bank (...) S.A. Oddział N.. W związku z powyższym przelewem wierzycielka prosiła o przekazywanie kwot jej należnych na wskazany rachunek banku. Okoliczność tę dodatkowo potwierdza to, że W. F. (1) dla przekazania jej niezajętego wynagrodzenia wskazywała Gminie J. inny rachunek w Banku Spółdzielczym w Nawojowej, nr (...)t.III

k.489/. Powyższe oznacza, że Gmina J. wprawdzie realizowała zapłatę z faktur należności W. F. (1), ale realizując zgodnie z zawiadomieniem wierzyciela cesję wierzytelności na rzecz D. Bank.

Poza powyższym stwierdzić trzeba, że stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalony został prawidłowo, zaś większość zarzutów apelacji, która dotyczy właśnie nieprawidłowości w ustaleniach faktycznych, nie jest zasadna.

Rozważyć należy zbiorczo zarzuty dotyczące naruszenia art. 233 k.p.c. w zakresie przyjęcia przez Sąd, że strona pozwana powzięła wiadomość o cesji wierzytelności z dnia 10 kwietnia 2012r., bądź dlatego, iżby wiadomość o cesji pozwany miał powziąć po spełnieniu świadczenia, bądź też dlatego, że z materiału dowodowego wynikać ma jedynie, że nadano bliżej nieokreślony list polecony (nie wiadomo, czy z umową cesji). W tym zakresie zarzucono także naruszenie art. 252 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, że pozwany nie obalił domniemania, iż przesyłka z dnia 10 kwietnia 2012r. została doręczona pozwanemu i mógł się on zapoznać z jej treścią. Nadto to powód powinien udowodnić po stronie pozwanej fakt świadomości dotyczącej zawarcia umowy cesji wierzytelności, jak i fakt jej doręczenia pozwanemu, jak to wynika z art. 6 k.c.

Rozpoczynając od zarzutu dotyczącego art. 233 k.p.c., przypomnieć należy stanowisko Sądu Najwyższego, który wielokrotnie wskazywał, że postawienie zarzutu obraży art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów; skarżący może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurystycznymi, że Sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000/7-8 poz. 139 i z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/2000, OSNC 2000/10 poz. 189). Patrząc zatem z tego punktu widzenia na zarzuty apelacji, trzeba wskazać, że apelujący przedstawia jedynie własną interpretację materiału dowodowego, a nie argumenty logiczne obalające tezę Sądu I Instancji. Po pierwsze, Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił zeznania M. K. (1), S. F. i M. K. (2), ocenę tę krótko, acz zwięźle uzasadnił i nie można tym argumentom zarzucić nielogiczności. Zwłaszcza ostatni z wymienionych świadków zeznał o istotnej okoliczności, mianowicie, że przesyłka zawierała umowę cesji. Po drugie, jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy, fakt wysłania przesyłki z umową cesji potwierdzony jest poprzez zarejestrowanie przesyłki poleconej przez urząd pocztowy oraz przez potwierdzenie odbioru przez J. Z. (1) – pełnomocnika Urzędu Gminy. Koresponduje to z treścią zeznań tegoż świadka J. Z. (1) (w istocie kierownika Urzędu Gminy), która wyjaśniała, że przesyłki powinny być zarejestrowane w dzienniku korespondencji z oznaczeniem daty pisma, daty wpływu do urzędu, nadawcy oraz charakteru sprawy. Może się jednak tak zdarzyć, że przed zarejestrowaniem pisma w dzienniku korespondencji jest ona wydawana kompetentnym pracownikom, a dopiero potem rejestrowana, o ile zostanie zwrócona J. Z. (1).

Powyższe okoliczności są w istocie nie do zakwestionowania, a zatem Sąd Okręgowy miał pełne prawo do skonstruowania domniemania faktycznego, że istotnie kwestionowana przesyłka została doręczona, pomimo braku adnotacji w dzienniku korespondencji. Jak to bowiem wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku SN z 27 lipca 2010r., II CSK 119/10, LEX nr 603161 teza 3: „Fakt domniemany nie wymaga dowodzenia, natomiast twierdzenia i dowodzenia wymagają fakty składające się na podstawę faktyczną domniemania. Domniemanie faktyczne powinno być zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Poza tym, możliwość ustalenia faktów w sposób przewidziany w art. 231 k.p.c. wchodzi w rachubę tylko w razie braku bezpośrednich dowodów”. Taka właśnie sytuacja ma miejsce w przypadku ustalenia doręczenia pracownikowi Urzędu Gminy kwestionowanej przesyłki. Idąc dalej: przy takich ustaleniach istniały podstawy do przyjęcia, że strona pozwana miała możliwość zapoznania się z treścią przesyłki, co oznacza możliwość przyjęcia istnienia po jej stronie wiedzy o jej treści. Wynika to z treści przepisu art. 61 k.c., który wprawdzie dotyczy oświadczenia woli, ale stosuje się go także per analogiam do oświadczenia wiedzy. Słusznie zauważa w tej sytuacji Sąd Okręgowy, że strona pozwana nie obaliła tak dowodów stanowiących podstawę konstruowania domniemania faktycznego o doręczeniu przesyłki, jak i domniemania prawnego z art. 61 k.c. co do możliwości zapoznania się przez stronę pozwaną z jej treścią. Tym samym zarzuty apelacji w tym zakresie są bezskuteczne.

Bezskuteczny jest też zarzut procesowy co do przyjęcia przez Sąd Okręgowy, że M. K. (1) reprezentował w kontaktach ze stroną pozwaną swego ojca, czyli powoda. Trzeba zauważyć, że przed Sądem I Instancji ta okoliczność nie była kwestionowana, a zatem zaprzeczenie sformułowane po raz pierwszy przed Sądem II Instancji nie może zmienić dotychczasowej oceny (art. 381 k.p.c.). Nietrafnie podnosi dalej apelacja, że miałby w sprawie mieć istotne znaczenie fakt obniżenia w dniu 10 kwietnia 2012r. w drodze aneksu wynagrodzenia W. F. (1) do kwoty 500 000 zł. W istocie Sąd Okręgowy tak nie ustalił, gdyż z uzasadnienia wynika, że w tym dniu aneksem zmniejszono wynagrodzenie, ale powodowi jako podwykonawcy. Nie bardzo zatem można wskazać, jak ta okoliczność miałaby przełożyć się na istotę sprawy.

W przeciwieństwie do powyższych, skuteczny natomiast okazał się zarzut apelacji dotyczący błędnego przyjęcia, że strona pozwana mimo pisma komornika informującego o zajęciu wierzytelności oraz mimo wcześniejszej umowy cesji na rzecz (...) Bank S.A. wypłacała kwoty z faktur przejściowych W. F. (1). Słusznym jest bowiem konstatacja, że wypłaty te następowały na konto w (...) Bank S.A. z powodu wcześniejszej cesji wierzytelności. Ta kwestia została już omówiona szczegółowo przy okazji zmiany ustaleń faktycznych w tym przedmiocie. Jednak w nawiązaniu do tej okoliczności należy wskazać, że Sąd Okręgowy poczynił w sprawie istotne ustalenie faktyczne, którego konsekwencje uszły jednak jego uwagi. Tymczasem to one prowadzą do wniosku o naruszeniu prawa materialnego, do którego doszło w niniejszej sprawie, a którą to okoliczność Sąd Apelacyjny bierze pod uwagę z urzędu.

Sąd Okręgowy ustalił mianowicie, że W. F. (1) zawarła umowę cesji wierzytelności na zabezpieczenie udzielonego jej kredytu, w związku z czym wynagrodzenie dla niej miało wpływać na wskazany rachunek bankowy. Doprecyzowując tę okoliczność, wskazać należy, że treść umowy cesji wynika z pisma do dłużnika, czyli Gminy J., z dnia 11 sierpnia 2011r. Ponieważ nie było w tym zakresie odmiennych twierdzeń powoda, wbrew stanowisku Sądu Okręgowego sam tekst umowy nie był konieczny dla poczynienia tego ustalenia. W. F. (1) zawiadomiła stronę pozwaną, że dokonała cesji, zgodnie z art. 509 i nast. k.c., swoich wierzytelności wynikających z umowy (...)1.19.2011 z dnia 2 czerwca 2011r. Jak wynika z uzupełniających ustaleń Sądu Apelacyjnego, rzeczywiście wierzytelności przysługujące W. F. (1) z faktur przejściowych (rzecz jasna poza wynagrodzeniem podwykonawców) przelewano na konto D. Banku. Oznacza to, że Gmina stosowała się do zawiadomienia o cesji wierzytelności dokonanego przez wierzyciela. Jeśli natomiast przyjrzeć się umowie (...)1.19.2011 z dnia 2 czerwca 2011r., a w szczególności temu, że wynagrodzenie miało być wypłacane dla W. F. (1) na podstawie faktur przejściowych, po podziale między nią a podwykonawcami zgodnie z oświadczeniem, oraz że miało ono charakter ryczałtowy, jakkolwiek podzielony wedle postępujących etapów budowy, to stwierdzić należy, że cesja ta dotyczyła wierzytelności przyszłych. Powód nie twierdził również, że doszło do spłaty kredytu, na zabezpieczenie którego dokonano tej cesji.

Sąd Okręgowy bardzo trafnie w rozważaniach prawnych określił istotę wierzytelności przyszłej. Niemniej dla porządku należy przypomnieć doktrynalną jej definicję. Otóż w przypadkach, w których została już zawarta umowa mająca spowodować w przyszłości powstanie wierzytelności, ale nie ziszcili się jeszcze wszystkie nieodzowne przesłanki jej urzeczywistnienia, mamy do czynienia z wierzytelnością przyszłą. Jako przykład wierzytelności przyszłej wymienia się m.in. wierzytelność przewidzianą w umowie o roboty budowlane – przed wykonaniem robót (tak K. Zawada w: System Prawa Cywilnego, T.6, Prawo Zobowiązań, Cz. Ogólna pod red. A. Olejniczaka, C.H.Beck, Instytut Nauk Prawnych PAN, Warszawa 2009, str. 1028 i 1029). Podobnie wskazano w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 września 1997r. III CZP 45/97 (OSNC 1998/2/22). Tak w doktrynie, jak i w orzecznictwie, dopuszcza się cesję takiej przyszłej wierzytelności, o czym najzupełniej poprawnie pisał Sąd Okręgowy w swym uzasadnieniu. Jak to wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 września 2003r. (IV CKN 513/01, Lex nr 467473), „Do wierzytelności przyszłych zalicza się takie wierzytelności, u podłoża których leży częściowo tylko zrealizowany stan faktyczny uzasadniający ich powstanie, a przykładem takich wierzytelności są wierzytelności o wynagrodzenie przewidziane w umowie o roboty budowlane przed wykonaniem robót. Takie wierzytelności mogą być przedmiotem umowy przelewu (art. 510 § 1 k.c.). W wyniku tego rodzaju umowy na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących cedentowi. Nie ulega zmianie stosunek zobowiązaniowy, zmienia się natomiast osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w cytowanej już uchwale III CZP 45/97. Sytuacja omawiana w niniejszej sprawie, kiedy to jest zawarta umowa, jest określone wynagrodzenie płatne partiami, ale należne dopiero

z chwilą wykonania pewnej partii robót - to sytuacja, która wskazuje na istnienie w gruncie rzeczy ekspektatywy wierzytelności. Przechodzi ona w drodze cesji na nabywcę dopiero z chwilą powstania. Pełny skutek umowy cesji wierzytelności przyszłej należy bowiem łączyć z powstaniem wierzytelności określonej w umowie cesji (por. wyrok SN z 26 września 2002r. III CKN 346/01, Lex nr 345523). Skutek ten obejmuje bezpośrednio nabycie wierzytelności przez cesjonariusza (por. K. Zawada w: System Prawa Cywilnego op.cit. str. 1049). Wymogiem dla uznania dopuszczalności takiej umowy, o czym również prawidłowo pisał Sąd Okręgowy, jest odpowiednie oznaczenie przedmiotu przelewu, czyli gdy umowa przelewu wierzytelności przyszłej zawiera dane pozwalające ustalić w chwili zaistnienia określonej wierzytelności, iż to właśnie ona była objęta zawartą wcześniej umową, a więc tytuł powstania wierzytelności oraz osobę dłużnika i wierzyciela. Nie ma przeszkód do przyjęcia, że cesja takiej wierzytelności przyszłej może nastąpić umową zobowiązująco – rozporządzającą. Wobec tego należy przyjąć, że umowa sprzedaży lub jakakolwiek inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przyszłej odpowiednio oznaczonej w zasadzie tę wierzytelność przenosi z chwilą jej powstania (por. uchwała SN III CZP 45/97).

Przenosząc te uwagi na grunt stanu faktycznego, stwierdzić trzeba, że umowa cesji wierzytelności zawarta przez W. F. (1) z (...) Bank S.A. dotyczyła wierzytelności przyszłych, a konkretnie tego rodzaju, u podłoża których leży częściowo tylko zrealizowany stan faktyczny, takich właśnie jak wierzytelność z tytułu umowy o roboty budowlane przed wykonaniem tych robót. Dłużnik (Gmina J.) został zawiadomiony o cesji w dniu 11 sierpnia 2011r. i od tego momentu obowiązany był realizować zapłatę należności na rzecz cesjonariusza z chwilą wystawienia faktury przejściowej po realizacji odpowiedniego etapu robót. Po zawarciu umowy cesji przejście wierzytelności na (...) Bank S.A. następować miało i w istocie następowało z chwilą powstania wierzytelności, oraz, co wymaga podkreślenia, bezpośrednio na ten podmiot. Z zawiadomienia dokonanego przez W. F. (1) nie wynikają żadne ograniczenia co do zakresu wierzytelności objętych umową cesji, chodzi bowiem o wszystkie wierzytelności z umowy o roboty budowlane, należne W. F. (1). W tej sytuacji należy uznać, że późniejsza umowa cesji z dnia 10 kwietnia 2012r. dotycząca wierzytelności przyszłej z faktury końcowej, dokonana przez W. F. (1) na rzecz powoda Ł. K., była całkowicie bezskuteczna. Jak to już bowiem wyżej powiedziano, z chwilą dokonania cesji wierzytelności przyszłej nie następuje przejście wierzytelności na cesjonariusza, wierzytelność ta jeszcze nie istnieje w chwili zbycia. Wynikająca z takiej umowy oznaczona wierzytelność zostaje przeniesiona na cesjonariusza dopiero z chwilą jej powstania, zatem ten skutek nie następuje z chwilą zawarcia umowy cesji. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2005r., IV CK 157/05, Lex nr 346081, także wyrok SN z 30 stycznia 2003r. V CKN 345/01, OSNC 2004/4/65). Niemniej wobec zawarcia umowy zobowiązująco-rozporządzającej pierwszej cesji, w chwili powstania kolejnych wierzytelności następował już skutek wejścia do majątku cesjonariusza, czyli (...) Banku S.A. Zanim natomiast one powstały, cesja została już dokonana i nie mogła zatem być skuteczna po raz drugi na rzecz kogoś innego. Na skutek bowiem pierwszej umowy cesji dotychczasowy wierzyciel (cedent) utracił ten przymiot i w konsekwencji dokonane przez niego późniejsze rozporządzenia nie mogą zostać ocenione jako skuteczne. Wszystko to prowadzi do wniosku, że żądanie pozwu oparte na umowie przelewu wierzytelności przyszłej z faktury końcowej z dnia 10 kwietnia 2012r. jest bezzasadne. W. F. (1) w chwili jej zawierania na skutek dojścia do skutku umowy wcześniejszej – nie była już wierzycielem. W konsekwencji należy uznać, że doszło w sprawie do naruszenia prawa materialnego, a to art. 510 § 1 k.c., wobec pominięcia przez Sąd Okręgowy pierwszej umowy cesji i jej skutków i przyjęcia skuteczności umowy z dnia 10 kwietnia 2012r.

Na marginesie powyższych rozważań należy dodać, że gdyby nawet nie uwzględnić pierwszej umowy cesji, hipotetycznie przyjmując jej brak, to i tak powództwo nie mogłoby zostać uwzględnione. Jak wynika bowiem z ustaleń Sądu Okręgowego, w dniu 30 sierpnia 2011r. wpłynęło do Urzędu Gminy w J. zajęcie komornicze komornika sądowego do sygn. akt KM 2448/11 wierzytelności W. F. (1) w związku z jej długiem wobec A. S., na podstawie zabezpieczenia Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 1 sierpnia 2011r. w sprawie IX GNc 594/11, na kwotę główną 246 235 zł. Należy zauważyć, że ograniczenie kwoty zajęcia nastąpiło dopiero w dniu 9 lipca 2012r., na skutek wpływu pisma zatytułowanego „aktualizacja zajęcia”. Nie był w sprawie podnoszony zarzut upadku zabezpieczenia. Zatem w dniu zawarcia umowy cesji z 10 kwietnia 2012r. aktualne było pierwsze zajęcie. Ponieważ umowa cesji wierzytelności przyszłej dotyczyła kwoty z faktury końcowej w wysokości 238 145 zł, była ona (po wystawieniu faktury) w pełni objęta wskazanym zajęciem. Trzeba by tak uznać wobec faktu, że wcześniej nie dokonano żadnych wypłat na rzecz komornika od czasu zawiadomienia o pierwszym zajęciu, oraz wobec faktu, że faktura końcowa została wystawiona w dniu 6 lipca

2012r. Nadto wbrew stanowisku Sądu Okręgowego, zajęciu nie podlegała część wynagrodzenia W. F. (1) należna z mocy umowy podwykonawcom, a więc nie można przy ustalaniu części wolnej od zajęcia pominąć tej okoliczności. Skoro tak, to umowa cesji zawarta w dniu 10 kwietnia 2012r, a więc po zajęciu, dotycząca kwoty mieszczącej się w ramach zajęcia, musiałaby być oceniona jako nieważna wobec dłużnika zajętej wierzytelności, czyli Gminy J., a to wobec treści art. 885 k.p.c. w zw. z art. 902 k.p.c. Tym samym także w takiej sytuacji należałoby oddalić powództwo.

Wobec powyższego zbędne jest szczegółowe rozważanie dalszych zarzutów apelacji

Powyższe względy zdecydowały o zmianie zaskarżonego orzeczenia w oparciu o art. 386 § 1 k.p.c.

Koszty procesu zasądzono na zas. art. 98 k.p.c., mając na względzie koszty zastępstwa procesowego w pierwszej instancji, oraz koszty opłaty od apelacji w postępowaniu apelacyjnym.